

WRAKHOUT

WRAKHOUT

Peter De Rick

ROMAN

2018

Beefcake Publishing

The only lies for which we are truly punished are those we tell ourselves.

V.S. Naipaul – *In a Free State*

Een kans op een gevaarlijk leven, dat wilde hij. Hij had bankbiljetten diep in zijn broekzak. Precies om dat mogelijk te maken. Al een paar minuten stond hij stil voor een etalage.

Het was valavond, de wind stak op en de stad liep langzaam leeg. Neonverlichting wierp een gelige schijn op de gevel. ‘Brocante en antiek’ stond er in grote, lichtelijk verschoten letters die een gevoel van traditie en degelijkheid moesten oproepen.

De vloer van het bescheiden winkeltje lag een halve meter onder de stoep. Het uitstalraam reikte tot op de grond, het werd gelijkmatig verdeeld door grijs bestofte glazen kubussen. Ze waren volgestouwd met curiosa.

Aart knelde de bankbiljetten in zijn vuist. Hij keek de winkel in, niet naar de uitgestalde prullaria. Hij had iets anders op het oog. Ze was er nog, zoals hij had gehoopt.

Een schril geluid snerpte aan de overkant. Hij keek om en zag hoe een hoogzwanger meisje een rek vol kleurige kleren, dat voor haar winkel stond, naar binnen probeerde te sleuren. De metalen poten krasten over het trottoir. Ze had er moeite mee in haar toestand. Ze stopte even, puffend. Haar gezicht was een beetje rood, ze keek in zijn richting. Hij wilde wel helpen, maar de gedachte alleen al haar te moeten aanspreken, deed zijn hart nog gejaagder kloppen. Ze keek van hem weg en zette haar werk verder. Het was bijna sluitingstijd. Hij had het geld op zak, hij mocht niet meer aarzelen. Zijn vuist spande zich harder om het rolletje biljetten. Hij richtte zijn aandacht terug op de antiekwinkel en zag een man met grijzend haar dat ruim op zijn schouders viel. Hij zat aan een bureautje met veel aandacht notities te maken in een cahier met lederen kaft. Hij droeg een wit hemd, de kanten boorden van de mouwen waren ongeknoot gebleven zodat ze losjes over zijn polsen hingen. Daarboven droeg hij een zwart vest. Zo leek hij uit een tijd te komen die de ouderdom van zijn curiosa en antiek ruim oversteeg.

De deur knelde, een lichte duw deed haar wijken. Er klonk een zacht geklingel. Het was drie treden naar beneden. Aarts hart klopte een kwartmaat sneller. Hij ademde diep in en dacht aan Gibby. Hij nam de treden feilloos.

Het was er warm en er hing de muffe geur van het verleden. De man keek op van zijn cahier, stak een lok achter zijn oor en monsterde

hem. Aart beantwoordde de blik met een korte hoofdknik en liep gedeceideerd naar een tafeltje waarop een doosje stond, een oud geelbruin kartonnen doosje met donkere, kringvormige vochtvlekken. Het deksel ervan stond open, zodat de onderkant zichtbaar was. Er stond geschreven: ‘*Remington Double Derringer; blued. Directions for loading*’ en dan in kleinere letters een soort gebruiksaanwijzing. Daar lag ze, niet groter dan zijn handpalm, elegant en verfijnd. Hij stak zijn hand uit en wilde zijn vingers over haar kolf laten glijden. Hoe vaak had hij door het raam naar haar gekeken, hoe vaak had hij dit moment voor ogen gehad? Altijd had hij een excuus gevonden om niet binnen te gaan. Nu, dan toch, stond hij daar. Hij kon haar aanraken.

‘Mijnheer is verzamelaar?’

Hij trok zijn hand terug van de kolf, keek om en zag de professionele lach die het linkerdeel van het gezicht van de antiquair in een grimas trok. De ogen blauw en argwanend; zijn mond met een zweem van arrogantie. Het moest de antiquair wel opgevallen zijn dat resten van Aart zijn pokdalige jeugd doorschemerden, dat op zijn hemd en broek vlekken zaten. Toch sprak hij hem aan met ‘mijnheer’. Misschien omdat hij hem voordien ook al door het raam had zien staren, altijd naar dat tafeltje. Of had hij het vuur in zijn ogen gezien, het verlangen zoals bij een kind dat aan niets anders meer kon denken dan aan het aanlokkelijke speelgoed in een uitstalraam? De antiquair voelde wellicht aan dat hij een gewillige prooi was en om intimiteit te veinzen, boog hij zich licht naar hem toe en legde een hand zacht op zijn schouder.

‘Wat is uw naam ook alweer?’

‘Aart’.

De aanraking stond Aart tegen, hij wilde een stap achteruit zetten maar neigde slechts even naar achteren om afstand te bewaren.

De antiquair knikte, nam het doosje en stapte ermee naar het bureau. Aart volgde gedwee. De antiquair zette het tussen zichzelf en Aart in.

‘Ga zitten,’ gebod de antiquair met een fletse handbeweging.

Aart deed wat hem bevolen werd.

De antiquair legde beide handen, met aan elke vinger een ring, links en rechts van het doosje plat op het bureau, als ging het om een

eeuwenoud ritueel. Omzichtig nam hij het pistooltje eruit, duwde op een hendeltje en klikte de dubbele loop naar boven. Hij duwde de loop weer recht, stak zijn wijsvinger achter de trekker. De haan week naar achteren.

‘Alles werkt nog perfect,’ zei hij, ‘ik heb dit pistooltje zelf meegebracht uit de VS. Het is een originele Derringer uit het jaar 1868.’ Ze was schitterend. Nu Aart haar beter kon bekijken, zag hij hoe de loop met sierlijke gravingen bewerkt was en de kolf met ivoor belegd. De antiquair stak zijn hand met het kleine pistool erop naar hem uit. Voorzichtig nam Aart het van zijn palm, de ronding van de kolf voelde vertrouwd aan, zijn hand omsloot haar alsof zij nooit anders had geweten.

‘De eigenaar vertelde mij,’ zei de antiquair met een lachje alsof hij zelf amper geloofde wat hij zou gaan vertellen, ‘dat dit pistooltje eigendom is geweest van Elvira Remy.’

Aart trok zijn schouders op en schudde het hoofd.

‘Een beruchte gokster,’ ging de antiquair onverstoorbaar verder, ‘die meevoer met de stoomboten op de Illinois van Peoria naar St-Louis en terug. Daar verleidde ze mannen tot een spelletje poker. Daarbij durfde ze alles in te zetten. Naar het schijnt was ze rondborstig en Venetiaans blond.’

De antiquair liet een stilte vallen. Terwijl Aart zich afvroeg of de man het hele verhaal niet ter plekke verzon om de grenzen van zijn naïviteit en onwetendheid te exploreren, ging de antiquair verder.

‘Dit pistooltje verborg ze onder haar rok, je kent dat wel, die rokken van toen,’ hij maakte een beweging rond zijn heupen die de omvang ervan moest aanduiden, ‘het zat tussen haar jarretelle. Wanneer ze iemand van valsspelen verdacht, nam ze ongemerkt dit pistooltje en hield onder tafel zijn’ – hij aarzelde even en knikte terwijl hij tegelijkertijd zijn wenkbrauwen omhoog liet gaan, als was het een teken dat hen tot eenzelfde geheime genootschap zou indelen – ‘mannelijkheid onder schot,’ zei hij dan.

Bij die woorden keek de antiquair hem eerst even strak aan.

‘Dat moet geen pretje geweest zijn,’ zei hij, en hij begon te lachen. Onwillekeurig kneep Aart zijn benen strakker tegen elkaar, hij stelde zich voor hoe zo’n man - onder de indruk van haar rode haren en haar borsten - wijdbeens als een macho voor haar zat, haar probeerde

te imponeren en bedriegen tegelijkertijd en dan opeens beseft dat zijn ballen ieder moment aan flarden geschoten konden worden. Hij probeerde de lach van de antiquair te beantwoorden maar hij leefde in gedachten zo erg mee met de man die kordaat tot eunuch zou worden gemaakt dat hij niet verder kwam dan een zure trek om de mond.

‘Het is slecht met haar afgelopen, ze is opgehangen aan een boom op de oever van de Illinois. Zo is dit pistooltje via via in handen gekomen van de man van wie ik het heb gekocht.’

Aart zat daar stil met het pistool in zijn hand en hij wist dat ze de zijne was. Ter nagedachtenis van haar infame eigenares zou hij haar Elvira noemen. Onafscheidelijk zouden ze worden.

Ondertussen had de antiquair een doosje midden op het bureau gezet. Zo’n zwart doosje met een bol deksel waarin een ring of een sieraad wordt verkocht. Hij opende het voor Aart zodat hij de inhoud ervan kon zien. Twee zilverkleurige kogeltjes. Aart keek hem aan. De antiquair knikte.

‘Twee originele kogels.’

Aart drukte op het hendeltje zoals hij de antiquair had zien doen en twee donkere gaten werden zichtbaar. Hij bracht ze op ooghoogte en keek erdoor, hij zag de protserige sluiting van de broeksriem van de antiquair. Voorzichtig pakte hij de eerste kogel tussen duim en wijsvinger en liet hem in de bovenste loop glijden, daarna stak hij de tweede in de onderste. Hij klikte de loop terug recht en strekte zijn arm. Hij sloot één oog en keek langs de haan.

‘Schiet ze nog?’ vroeg hij.

De antiquair zei niets, ineens geen taal meer machtig. Aart keek op en zag zijn mond, nog slechts een bleek wit streepje. Zijn kin beefde. Zijn ogen stonden twijfelend en zenuwachtig. Met vlakke hand wreef hij haar van zijn zwetend voorhoofd. Eerst beseft Aart niet wat er aan de hand was. Ongewild, zonder erbij na te denken, zonder enige bedoeling had hij het geladen pistool op de hartstreek van de antiquair gericht. Niet op zijn ballen, maar op zijn hart, ook niet mis. Zijn ze niet allebei deel van het grote complot dat weleens liefde wordt genoemd? Op het moment dat Aart de ogen van de antiquair zag, wist hij wat hij had teweeggebracht, hij voelde voor het eerst in zijn leven een vuur door heel zijn lichaam stromen, langs zijn

rechterarm naar zijn rechterwijsvinger. Hij voelde hoe de wil van de antiquair, oog in oog met haar loop, plots ondergeschikt werd aan de zijne. Van zijn arrogantie bleef niets meer over, Aart had hem alles kunnen laten zeggen, alles kunnen laten doen. Zo smaakte het dus, verslavend als nectar: macht.